

Kvantna nelokalnost Teslinih talasa

Prema raspodeli Stabilnih objekata u Modelu Kvantiranih Gustina Energije /1/, Čovek je smešten u domenu "Makrosvemira" i to - gle slučaja – baš u tački zlatnog preseka, na apscisi Energija/Prostor dijagrama između ordinate i oblasti "crnog" (tj. oblasti maksimalne gustine energije). U ovom delu Realnosti opisane Modelom, vladaju sile koje mogu da se mere (tzv. elektroslaba i gravitaciona interakcija), događaji mogu da se izračunaju i predvide na osnovu našeg iskustva, odnosno zakona koje smo spoznali tako da uzrok uvek prethodi posledici a univerzum, svet u kojem živimo, je sastavljen od zbira manjih, međusobno odvojenih delova. Taj deo Realnosti u koju je čovek "uronjen", makrosvemir, opisan je zakonima fizike u kojima je sve precizno definisano i tačno određeno. Njutnovim zakonima, Kulonovim zakonom, teorijom relativnosti itd. Osnovna odlika ovog sveta su dakle kauzalnost i determinizam. No, sastavni deo naše Realnosti je i oblast mikrosvemira, deo "unutar" nas, svet molekula, atoma i svet beskrajno malog – kvantni svet. Kvantna fizika, nauka koja izučava tu oblast, utvrdila je da taj svet koji čini i od kojeg je sazdan ovaj materijalni (makro svet) koji nam je dimenziono bliži i za koji mislimo da ga bolje poznajemo – u svojoj najdubljoj suštini nije materijalan! Da budemo još određeniji – materijalne čestice od kojih su sačinjeni atomi, molekule i čitav materijalni univerzum, uopšte nisu materijalne! Kvantni svet čine "nekonzistentna", promenljiva, stvarno-nestvarna, realno-virtuelna enegretska polja koja nekada ispoljavaju svoju talasnu a ponekad čestičnu prirodu. Na taj način, prema postavkama kvantne mehanike, materijalni univerzum se sastoji od "praznine", tj. energetskih polja i "energetskih koncentrata" - delova "zgusnute praznine" - koje nazivamo elementarnim česticama.

Nažalost, dodatni problem u izučavanju kvantnog sveta predstavlja činjenica da fizički zakoni nisu objektivni. Ajnštajnova teorija relativnosti učinila je prostor i vreme nestalnim, promenljivim kategorijama čiji se parametri menjaju brzinom kretanja i/ili jačinom gravitacionog polja. Time je u nauku uneta subjektivnost jer brzina svetlosti, masa tela, njegova tromost itd, zavise od položaja (zapravo načina /ne/kretanja) posmatrača. Šta više, eksperimentima kvantne fizike je utvrđena nepobitna povezanost eksperimentatora sa eksperimentom koji izvodi. Uočena je značajna uloga koju ima svest posmatrača na ishod eksperimenta što znači da je subjektivnost u tom domenu Realnosti još naglašenija. Kauzalnost pretpostavlja vremenski sled "od" uzroka "ka" posledici. Kvantna fizika je utvrdila da se na tom nivou egzistencije posledica nekada može pojaviti pre svog uzroka, što jednostavno znači da pojave u osnovi našeg sveta i života - nisu kauzalne, već haotične i nepredvidive. Drugim rečima – odlike mikrosвета, dela Realnosti od koje smo sačinjeni i mi i sve što nas okružuje i ispunjava, su akauzalnost i nedeterminizam. Ta prostorno-vremenska-energetska neodređenost, opisana Heisenbergovim principom pomaže nam donekle u tumačenju kvantnog sveta ali ona podrazumeva i nešto što je teško shvatljivo u našoj "makro" (sub)realnosti - opšta isprepletenost svega sa svime i nelokalnost - odnosno sveprisutnost tih energetskih entiteta i u njihovoj talasnoj formi ali i u čestičnom obliku. Sa aspekta zdravog razuma i fizike makro sveta, tako nešto je teško razumeti. Ipak, eksperimentalna realnost (teleportacija npr.) savremenih svetskih laboratorija sve više nam ukazuje da temelje sveta u kojem živimo, te materijalne tvorevine zvane Univerzum, čine ultra-minijaturni, suptilno-energetski entiteti još većeg nivoa kvantiranosti, "energetski paketi" ogromne "unutrašnje" gustine energije, a koji, prema našim istraživanjima predstavljaju zapravo odgovarajuće nivoe svesnosti ...

Po svemu sudeći, determinizam i kauzalnost materijalnih formi, su samo oblici manifestacije nelokalnih, akauzalnih, duhovnih fenomena.

Ono što još više otežava naše (ionako ograničene) mogućnosti spoznaje sveta u kojem živimo je činjenica da su danas korišćene Maxwell-ove jednačine zapravo samo pojednostavljena verzija njegovog izvornog rada! Naime, nakon smrti J.C. Maxwell-a, tvorca elektromagnetne teorije, Oliver Heaviside, jedan od vodećih fizičara tog vremena, odbacio je skalarni deo kompleksnih brojeva u Maxwell-ovim originalnim jednačinama, pisanih u obliku kvaterniona - hiperkompleksnih brojeva, svodeći ih na vektorski oblik (navodno) zbog lakšeg računanja. To je razlog što današnja nauka poznaje samo klasičan elektromagnetni talas, koji je transversalno-vektorski. U transversalnom talasu električno i magnetno polje osciluju upravno na smer širenja talasa. Odstranjivanjem skalarnog dela Maxwell-ovih jednačina izbačena je teorijska mogućnost, koju je nudio izvorni rad, da se energija pored transversalnih može širiti i longitudinalnim talasima koji su slični talasima zvuka jer osciluju u istom smeru u kojem se šire a što im daje mogućnost za postizanje super-luminalnih brzina !!! Sasvim nesporan kuriozitet predstavlja činjenica da je Nikola Tesla eksperimentisao baš sa talasima te vrste.

Tokom 1980-tih godina grupa ruskih fizičara, Anatolij Akimov, Genadij Shipov i njihov tim, pokazali su u svojim radovima da elektromagnetna polja generišu torzione talase, energetski-strukturno identične onima koje, prema istraživanjima Nikolaja Kozyreva, konstituišu i sva tela koja rotiraju oko svoje ose, krećući se pri tome proizvoljno složenim trajektorijama.

Iako je zasnovana na "Einstein-Cartan" teoriji i nekim rešenjima Maxwell-ovih jednačina, Teorija torzionih polja G.Shipova (naziva se još i aksiono, spinsko i mikroleptonsko polje) sa aspekta zvanične nauke je pseudonaučna teorija po kojoj promena kvantnog spina čestice može izazvati promenu energije i smanjenje mase čestice tako da ona – kao nosioc informacije - može prevazići brzinu svetlosti u vakumu i dostići bilion puta veću vrednost!

Uticaj energetskih polja na masu objekta veoma je teško objasniti bez koncepcije etra što je sasvim sigurno jedan od ključnih razloga zbog kojeg su istraživači, čija su istraživanja i teorije zasnovane na

prihvatanju etarskih struktura, veoma uspešni, eksperimentalno verifikovani i praktično potvrđeni kako na kvantnom, tako i na makro-planu, koliko god to bilo ne-saglasno postojećim teorijama pa tako i ne-podržano od strane zvanične nauke.

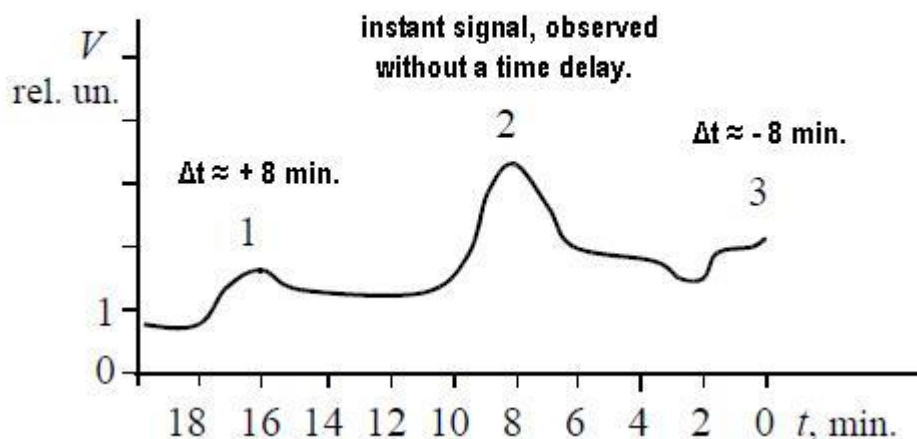
Reč "aether" na grčkom jeziku znači svetlost a - prema tumačenjima Nikole Tesle, ta se "supstanca" prema čvrstim telima ponaša kao fluid a kao čvrsto telo prema svetlosti i toploti. Teslina izjava iz 1891.g. – da se na osobine etra može uticati delovanjem dovoljno visokim naponom i odgovarajućom frekvencijom - bila je osnov brojnih "free energy" teorija i antigavitacionih tehnologija niza "mističnih" škola – no nažalost ne i predmet interesovanja zvanične nauke.

Ipak, Teslina koncepcija etra u potpunosti je saglasna pojmu "prostornog toka" Nikolaja Kozyreva. Isto tako, eksperimentalna merenja dr. N.A. Kozyreva i njegovih sledbenika, u potpunosti su analogna merenjima Nikole Tesle. Ono što je još interesantnije – oba rada su u skladu sa teorijskim predviđanjima Modela KGE, što ćemo pokazati u delu koji sledi.

Eksperiment I.A. Eganove, Trenutna slika Sunca.

Koncepcija "prostornog toka" Nikolaja Kozyreva a pogotovo rezultati njegovih merenja, bili su izuzetno inspirativni za brojne druge istraživače. Svoj eksperiment detekcije "protoka prostora" od Sunca i drugih zvezda, Eganova je izvela pomoću malog teleskopa čija je konstrukcija bila zasnovana na iskustvima Kozyreva i sa detektorom "prostornog toka" u kojem se koristio efekat promene otpornosti (resistive detector). Na slici dole je prikazana tipična zavisnost signala prilikom detekcije i merenja "protoka prostora" od Sunca koju je u svojim eksperimentima zabeležila Eganova.

I.A.Eganova. Instant image of the Sun

Saglasnost izvršenih merenja sa eksperimentalnim rezultatima dr.N.A. Kozyreva je sasvim očigledna. Registrovani signal je dobijen uz pomoć teleskopa dodatno opremljenog sa detektorom "prostornog toka", pri čemu jasno vidljivi signali označeni sa "1", "2" i "3" odgovaraju prostornom položaju tačaka bliskih položaju uobičajene optičke slike. Na apscisi dijagrama, osi x, ugaone jedinice su preračunate u vremenske jedinice, imajući u vidu poznate udaljenosti i vreme potrebno svetlosti da stigne od Sunca do Zemlje ($dt \approx 8 \text{ min.}$). Prema tumačenjima Kozyreva, signali "1" i "3" se kreću brzinom svetlosti. Najvažniji je "Instant signal", tj. "signal 2" koji je uočen i registrovan TRENUTNO, bez vremenskog kašnjenja !? Problem koji se ovde nameće je priroda signala – nosioca informacije o stvarnom položaju zvezde koji stiže trenutno. Pošto je brzina elektromagnetnih talasa ograničena na vrednost brzine svetlosti, ova činjenica ukazuje na realnu mogućnost postojanja nekih signala ne-elektromagnetne prirode, korelativnih Kozyrevljevom pojmu "prostornog toka".

Eksperimenti S.M. Korotaev-a. Signali Ne-elektromagnetne prirode sa Sunca.

Svoj pristup, koncepciju i tumačenje "protoka prostora", S.M. Korotaev je zasnovao na kvantnoj nelokalnosti, fenomenu dobro poznatom nauci i vrlo često korišćenom u tumačenju "egzotičnih" elektromagnetnih pojava. U fizici, nelokalnost ili delovanje na proizvoljnoj udaljenosti, podrazumeva direktnu interakciju objekata razdvojenih u prostoru, bez detektabilnog nosioca i/ili definisanog među-delujućeg mehanizma a zasnovan na fenomenu "isprepletenosti" (entanglement) mikro čestica.

Osnovni detektor Korotaeva je foto-osetljivi element - elektrolitički detektor, kojim je mogao registrovati i tzv. tamnu struju. U fizici i elektronici tamna struja je naziv za relativno malu električnu struju –

tzv. inverznu struju manjinskih nosilaca naelektrisanja (reverse bias leakage current) koja teče kroz foto-osetljive supstrate kao što je to npr. fotodioda - i bez prisustva svetlosti.

Elektrolitički detektor Korotaeva čine dve elektrode, jedna od grafita a druga od mangana uronjene u blagi, slani rastvor (rastvor NaCl). Obzirom da promena temperature može značajno uticati na rezultate merenja, detektor se nalazi u vakumiranoj i toplinski izolovanoj ("termos boca") posudi, dodatno termički stabilizovanoj uz pomoć specijalnih materijala kao termo-izolatora tako da je dobijen vrlo visok stepen toplotne stabilnosti od: $dT \approx 10^{-3} K$.

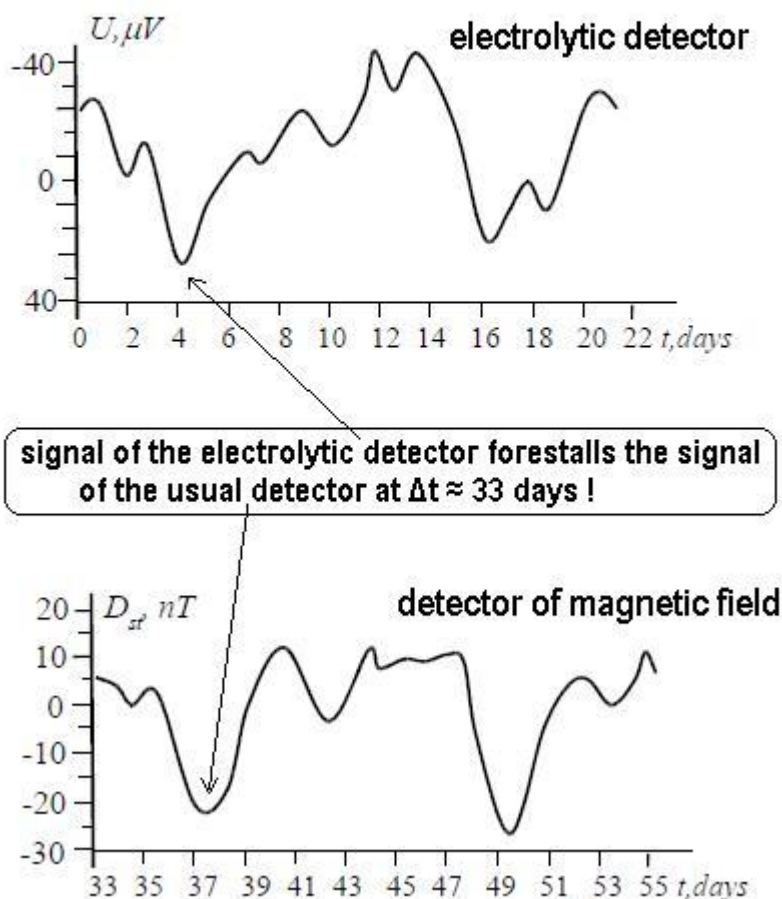
Najznačajnijim su se pokazala istraživanja signala sa Sunca. Izuzetno interesantni rezultati dobijeni su poređenjem signala sa dva različita detektora koji su registrovali različite fenomene. I baš ta i tako osmišljena i primenjena metodologija rezultovala je naprosto fantastičnim, potpuno novim i veoma kontroverznim saznanjima od ogromnog značaja za Nauku novog doba zasnovanu na Teslinim Tehnologijama - nauku primerenu civilizaciji 21. veka.

Za mene lično, ova merenja su od izuzetnog značaja zbog sasvim nesporne činjenice da govore u prilog pomalo nekonvencionalnih istraživanja Nikolaja Kozyreva i njegovih sledbenika, kakvima sam i sam sklon, ali i svih onih koji veruju da etar ipak postoji, koji brzinu svetlosti ne smatraju nepremostivom barijerom a Hertzijanske EM talase kao jedino postojeći oblik transfera energije i informacija. Ipak, najveći značaj ovih istraživanja, posebno merenja S.M. Korotaeva, je što afirmacijom koncepcije "prostornog protoka", trenutnog prenosa signala i njihov transfer talasima ne-elektromagnetne prirode zapravo afirmišu ideje Nikole Tesle o luminoferoznom etru, Radijantnoj energiji Sunca, njegovim "Ne-Hercijanskim talasima" i nadsvetlosnim brzinama ...

Veoma interesantan, krajnje neobičan i vrlo značajan eksperiment S.M. Korotaeva, koji reafirmiše ideje Nikolaja Kozyreva ali i Nikole Tesle - ideja koje su suštinski i strukturno veoma bliske, ilustrovan je slikom dole. U njemu je primenjen sledeći metod. Merenja su vršena sa dva detektora istovremeno, pri čemu su simultano registrovana oba signala. Inicijalni, referentni signal je dobijen pomoću običnog detektora magnetnog polja koji se inače koristi za detekciju i merenje solarne aktivnosti. Drugi signal je dobijen pomoću elektrolitičkog detektora Korotaeva.

S.M.Korotaev

signals of non electromagnetic nature from the Sun

Poređenjem registrovanih signala uočena je njihova velika sličnost. Svojim eksperimentima, i nizom merenja, Korotaev je pokazao veoma visok stepen korelativnosti između dva različita tipa signala, i što je najljepše, postojanje realnog vremenskog pomaka između signala primljenih različitim detektorima. Na dijagramu se jasno vidi da signal primljen elektrolitičkim detektorom prethodi signalu koji je primljen klasičnim detektorom za puna $\Delta t \approx 33$ dana !

Prema mišljenju Korotaeva, ova merenja su činjenice i čvrsti argumenti koji ukazuju na punu korelativnost sunčeve aktivnosti i zračenja u obliku "prostornog toka" (**correlation of the solar activity appearance and the space flow radiation**) !

Što je još značajnije i mnogo neobičnije, Korotaev smatra da je u svojim radovima, zasnovanim na brojnim eksperimentima, pokazao da detektovani signali NISU ELEKTROMAGNETNI TALASI koje, kao što je poznato, Sunce zrači u širokom opsegu. Obzirom na važnost i veliki značaj ove tvrdnje Korotaeva navodim ovde izvorni tekst: **"It was shown that the measured signals aren't electromagnetic waves, which as it is known the Sun radiates in a wide region."**

Imajući u vidu činjenice do kojih je došao tokom svojih istraživanja, svestan njihovog značaja i važnosti za nauku ali i njihovu nesaglasnost sa postojećim teorijama i moguće posledice, Korotaev je dao svoje tumačenje "protoka prostora" i objašnjenje rezultata provedenih istraživanja zasnovano na fenomenu kvantne nelokalnosti kao najsavremenijem konceptu moderne fizike i tako ih pokušao što više približiti savremenoj naučnoj misli.

Naime, na osnovu velikog broja dugotrajnih eksperimenata i laboratorijskih merenja Korotaev je uspostavio veoma jaku korelativnu vezu između niza prirodnih procesa (meteo, solarna i/ili geomagnetna aktivnost) sa varijacijom potencijala na elektrodama svog detektora, i tako nedvosmisleno potvrdio postojanje efekta makroskopske nelokalnosti, tj. nelokalne (akauzalne) veze između određenih fizičkih procesa iako se oni odvijaju na makroskopskom nivou. Najznačajnija osobina ovog fenomena je uticaj fizičkih procesa "unazad", u vremenski-obrnutom smeru, što pruža **moгуćnost posmatranja budućih događaja** na koje posmatrač nemože uticati.

Iako efekat makroskopske nelokalnosti dovodi u pitanje mehanizme elektro-dinamičkog delovanja na daljinu, kao i uobičajene uzročno - posledične mehanizme, Korotaev rezultate svojih eksperimenata ne smatra protivurečnim važećim teorijama. Naprotiv, po njegovom mišljenju, nelokalna korelacija poštuje tzv. slabi princip uzročnosti (weak causality) koji kaže da poruka nemože biti poslata u prošlost u bilo kom referentnom sistemu, tj. da informacija nemože biti preneti brže od svetlosti. Jaki princip uzročnosti (strong causality) kaže da uzrok uvek mora da prethodi posledici, čak i na mikroskopskom nivou. Pošto slabi princip proističe iz jakog, kvantna mehanika dozvoljava narušavanje jakog principa ukoliko je zadovoljen slabi princip uzročnosti.

Uprkos tome, nažalost, njegova istraživanja nisu dobila značajniji naučni publicitet, niti podršku vodećih fizičara ali su ipak ostala dostupna širem auditorijumu - pa tako i meni. Sličnost prikazanih signala je očigledna - kako u amplitudnom tako i u frekventnom smislu, što uz fazni pomak između signala od čak 33 dana ukazuje na nelokalan karakter posmatranih procesa i njihovu visoku i sasvim nesumnjivu korelativnost.

Medjutim, na slici se vidi i periodičnost unutar oba detektovana signala u obliku jasno izraženih "impulsa" pri čemu je ona potpuno identična i kod onog koji je primljen magnetnim detektorom i kod onog registrovanog elektrolitičkim detektorom iako su ti signali potpuno različite prirode i između kojih postoji fazni, odnosno vremenski pomak od čak 33 dana !!! Ovo mi se učinilo vrlo zanimljivim i sasvim neslučajnim. Naravno, mojoj radosti nije bilo kraja kada sam video da ova "periodičnost" odgovara vremenskom intervalu od 12 dana ili $1,037 \cdot 10^6$ sekundi !

Zašto?

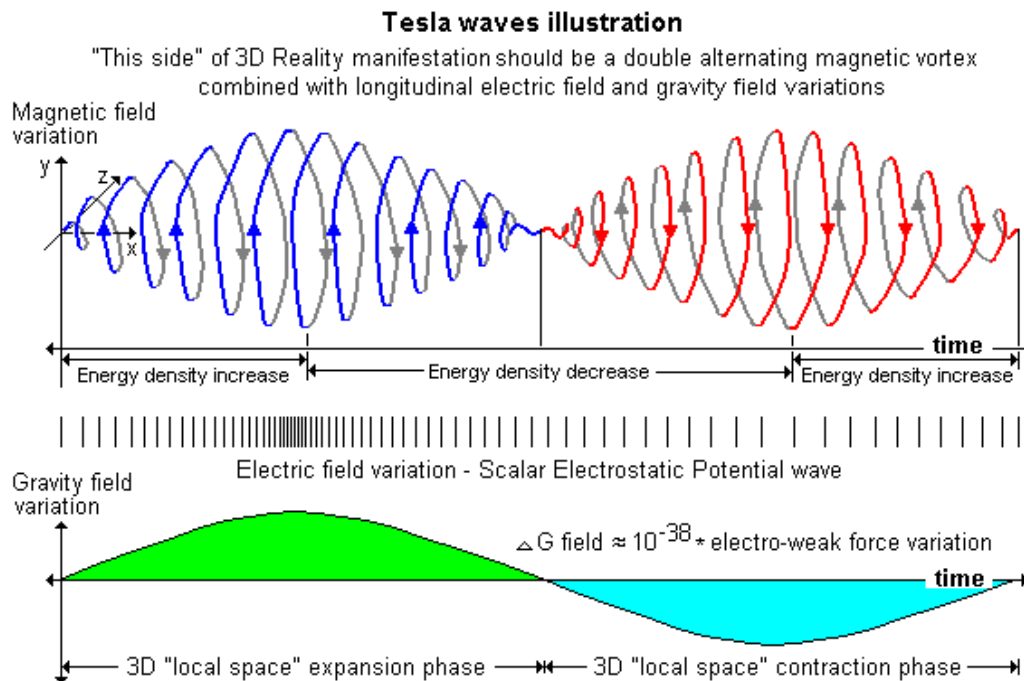
Zato što su BAŠ TE VREDNOSTI postulirane Modelom KGE kao očekujuće vrednost frekvencije, odnosno periodičnosti energetske vibracije predefinisane parametrima Stabilnog objekta $k = -6$, ili - drugim rečima – eksperimentalne vrednosti dobijene merenjima N.A.Kozyreva, I.A.Eganove i S.M. Korotaeva u potpunosti odgovaraju očekivanim vrednostima određenim na bazi realnih vrednosti prečnika i mase Sunca. Ovu činjenicu smatram velikim doprinosom reafirmaciji Teslinog dela, i značajnom potvrdom njegovih ideja i uopšte njegove kosmogonije, aktuelizovane delom Nikolaja Kozyreva, njegovih sledbenika i svih drugih istraživača koji pored znane strukture materije i poznatih interakcija dozvoljavaju i mogućnost postojanja neke nevidljive, etarske fizičke materije koju odlikuju ne-elektromagnetna i ne-gravitaciona svojstva a koja poseduje i ispoljava elementarnu svesnost!

Verifikacija Teslinih tehnologija merenjem elektromagnetnih fenomena i signala ne-elektromagnetne prirode.

Na samom početku ovog odeljka moramo pojasniti pojam NeHercijanskih talasa Nikole Tesle. Sa aspekta klasične nauke, Teslini Nehercijanski talasi su samo poseban oblik $1/2$ klasičnih elektromagnetnih talasa pomoću kojih slušamo radio, gledamo televiziju, upravljamo kosmičkim letelicama itd. Po mom mišljenju i mišljenju brojnih pristalica Teslinih ideja, Teslini talasi su potpuno nov fizički entitet, različit od klasičnih (transverzalno-vektorskih) EM talasa.

Prema postulatima Modela KGE $1/1$, Teslini (Ne-Hercizijanski) talasi su dimenzino bogatija i složenija energetska forma od klasičnih (Hercizijanskih) EM talasa. Deo njihovog energetskog spektra koji mi

posmatramo ili merimo u formi EM talasa - su njihov dimenziono niži «deo», tj. njihova (niže dimenziona) «projekcija» ili 3D «senka» u nama merno-perceptivno dostupan deo Realnosti. Očekujuća strukturna forma Teslinih talasa je u osnovi LONGITUDINALNO, a u suštini MULTIDIMENZIONALNO oscilovanje (4D

"disanje"), čija je projekcija u "našu" (3D "prostor"+1D "vreme") realnost najsličnija naizmenično-rastuće-opadajućim, pritom ciklično opozitnim, vorteksnim strukturama svih energetske fluktuacija, uključujući naravno i EM interakciju – što je ilustrovano gornjom slikom.

Obzirom da prema postavkama Modela KGE, Teslini NeHertzijanski Talasi imaju svoj kvant nosilac - Stabilni objekat na kvantnom nivou +9, njihova interaktivnost i osobine propagacije bitno su različite od klasičnih EM talasa čiji je kvant nosilac foton ($k=+8$). Ovo je bio moj osnovni motiv da na osnovu niza parametara koji karakterišu izvesne piramidalne strukture i korelativnosti njihovih gabarita sa parametrima Teslinog «Magnifying Transmittera» pretpostavim i identičnost njihovih funkcionalnih mehanizama (lambda četvrt helikoidalni rezonatori ...) pa samim tim i njihovo svojstvo rezonatora i koncentratora suptilno energetske tokova čija vibracija mora biti koherentna sa rezonantnom frekvencijom Zemlje koju je, kako je poznato, Tesla koristio kao (višedimenzionalni) rezonator svojih mašina za bežični prenos energije.

U prethodnom tekstu, naveli smo Tesline reči kojima posebno ističe i naglašava da je njegovo najveće životno otkriće - otkriće stacionarnih talasa! Iako je ova izjava decenijama ostala nekako nezapažena, po mom mišljenju, ona je zapravo ključna Teslina misao i od ogromne važnosti za razumevanje njegovog dela. Podsetimo se još nekih veoma važnih Teslinih zapažanja.

"Teslino proročanstvo", M.Matić, str.143:

" Zemljine vibracije su periodične i traju oko 1h i 45 min. To jest, ako protresem Zemlju, talas kontrakcije prolazi kroz nju i vraća se za sat i 45 min, ali u stanju ekspanzije. Zemlja je, kao i sve ostalo, u permanentnom stanju vibriranja. Ona se neprekidno skuplja i širi! "

Iz navedenog citata, sasvim se jasno vidi da put **Teslinog mehaničkog talasa** od površine Zemlje do njenog središta, traje 26.25 min = 1575 sec. No, još su značajnije njegove reči: «Ona se neprekidno skuplja i širi», kojima ukazuje na SFEROIDNU formu njene vibracije !!! Obzirom da pravac «unutar-izvan» po Modelu KGE predstavlja «četvrtu dimenziju prostora» ili «drugu dimenziju vremena» /3/, Zemlja, kao i svi drugi Stabilni objekti, može se shvatiti i kao «Generator/Rezonator vremenske vibracije» što je strukturno veoma blisko pojmu «vremenskog i/ili prostornog toka» N.A.Kozyreva. Teslinog veoma nadahnutog, gotovo lirskog opisa oluje koju je posmatrao – sigurno se svi sećamo. Podsetimo se sada i nekih «detalja» koje je tom prilikom uočio.

"Teslino proročanstvo", M.Matić, str.187:

"Kasnije te noći, instrument je ponovo radio i prestajao, naizmenično, u intervalima od blizu pola sata, mada se nebo već bilo potpuno razvedrilo. ..."

Iz ovog citata sledi: da **Stacionarni talasi** izazvani olujnim atmosferskim pražnjenjima (udarima groma) **imaju periodičnost od** oko 28 min = **1680 sec.**, i TO je ta genijalna Teslina spoznaja «koja ga je impresionirala kao lepša od bilo čega drugog», otkriće stacionarnih talasa, 4. Jula 1899. godine u Colorado Springsu ...

Imajući u vidu postavke Modela kvantiranih gustina energije, smatram da svi materijalni objekti čija je geometrija zasnovana na principima koji su analogni onima koje je Priroda utkala u temeljnu strukturu

Kosmosa, ispunjavaju potrebne i dovoljne uslove za njihovu punu, medjusobnu koherentnost, odnosno za njihovu višedimenzionalnu rezonantnost.

Preslikavanje uređene matematičke strukture u poseban geometrijski oblik i unutrašnju građu (sadržaj) nekog objekta, rezultira vrlo specifičnim talasnim osobinama takvih objekata i svojstvima karakterističnim za koherentne sisteme.

Sva dosadašnja teorijska i praktična istraživanja ukazuju na mogućnost da piramidalni i drugi objekti specifičnih gabarita i naročitog oblika, manifestovanog na supstancijalnom nivou, i posebno uređene unutrašnje materijalne strukture predstavljaju neku vrstu višedimenzionalnih "dipola", tj. rezonatore i koncentratore posebnih energetske forme, uključujući i hipotetične sub-plankovske talasne entitete iz domena hiper-svemira (oblast IV kvadranta Realnosti po modelu KGE).

Obzirom da su moja istraživanja Teslinog dela, posebno njegovog «Magnifying Transmittera», analizom prostorno vremenskih odnosa pokazala da su Tesline tehnologije zasnovane na istim univerzalnim principima svojstvenim svim Kosmičkim mašinama kao što je npr. Sunčev sistem i istim onim kakvi su implementirani i u strukturu određenih, uglavnom piramidalnih građevina.

Činjenica da je prof.dr.S.Mizdrak tokom 2011.godine na Piramidi Sunca u Visokom detektovao elektromagnetne vibracije frekvencije od oko 28-30 kHz, čiji nalazi su kasnije potvrđeni istraživanjima više internacionalnih timova, pa i mojim ličnim merenjima, nekoliko meseci kasnije su detektovane i na planini Rtanj, pri čemu su konstatovane i izvesne anomalije u obliku i propagaciji merenih signala /4/. Uočene anomalije bile su osnovni motiv za pretpostavku da ovi objekti predstavljaju neku vrstu rezonatora i koncentratora specifičnih energetske tokova srodnih strukturi Teslinih talasa. Obzirom na specifičnost uočenih EM fenomena, Tokom 2012. i 2013. godine izvršena su veoma složena merenja u organizaciji istraživačkog tima SBRG /5/,/6/, profesionalnom opremom i po naučnoj metodologiji. Rezultati izvršenih merenja u potpunosti su saglasni ideji o korelativnosti strukturnih mehanizama piramidalnih struktura i Teslinih tehnologija.

Opšta zakonitost Jedinstva utvrđena Modelom KGE je puna "koherentnost" prostorno-vremenskih parametara stabilnog objekta, što je sasvim analogno pojmu «rezonantnosti» u elektrodinamičkim sistemima, pri čemu su deo prostora (realne/čestica ili fiktivne/talas) sfere i energije koja ispunjava taj prostor u tačno određenom odnosu. Zakrivljenost prostor-vremena na «mestu» Zemlje, određena je prevashodno prisustvom njene mase od $m = 5.9 \times 10^{24}$ kg. **Prema postavkama Modela /7/, očekujuća vrednost periodičnosti energetske vibracije «rezonantne sa (planetom) Zemljom iznosi oko 1760 sekundi ili 29,3 minuta.**

Ova vrednost proistekla iz čisto teorijskih razmatranja strukture Jedinstva i energetske odnosa njegovih entiteta, data je na uvid javnosti u martu 2000. godine. Na osnovu merenja tokom eksperimenta dr. S.Mizdraka i njegovog tima **na Piramidi Sunca u Visokom /8/ uočeno je "kašnjenje" signala od 1686 sekundi ili 28,1 minuta.** Godinu dana kasnije, tokom merenja **na planini Rtanj /6/ izmereno je vremensko kašnjenje signala od 1740 sekundi ili 29 minuta.**

Svaki komentar je suvišan jer su vrednosti dobijene merenjem toliko bliske očekujućoj vrednosti za periodičnost vibracije koherentne sa Zemljom da je svaka slučajnost isključena. Po mom mišljenju, naravno.

U detaljnoj analizi: «Poređenje merenja N.Tesle, dr.S.Mizdraka i očekujućih vrednosti po modelu KGE» datoj u /5/, pokazano je da talasna dužina realno detektovanog Elektromagnetnog signala na Piramidi Sunca ima vrednost koja je potpuno saglasna sa vremenom trajanja Teslinog Mehaničkog Stojjećeg talasa, a koja je opet gotovo istovetna periodi Stacionarnog talasa nastalog tokom olujnih atmosferskih pražnjenja, pri čemu su obe vrednosti bliske veličini koju – na osnovu mehaničkih parametara Zemlje kao očekujuću vrednost nudi Model KGE, što ukazuje na njihovu sasvim nespornu vezu i opravdanost Teslinih ideja o mogućnosti korišćenja Zemlje kao višedimenzionalnog "rezonatora".

Sa aspekta kosmogonije dr.N.A.Kozyreva, uočena koherentnost parametara datih u prethodnom pasusu asocijativno je veoma bliska pojmu korelativnosti odgovarajućih signala koje je istraživao Kozyrev. Što je još važnije, njegova koncepcija «prostornog toka» sasvim je srodna strukturi Teslinih Ne-Hertzijanskih talasa. U tom smislu sasvim je očekivana i saglasnost rezultata istraživanja dr.S.M.Korotaeva sa vrednostima proisteklim iz Modela a koje karakterišu Stabile objekte odgovarajućeg nivoa kvantiranosti.

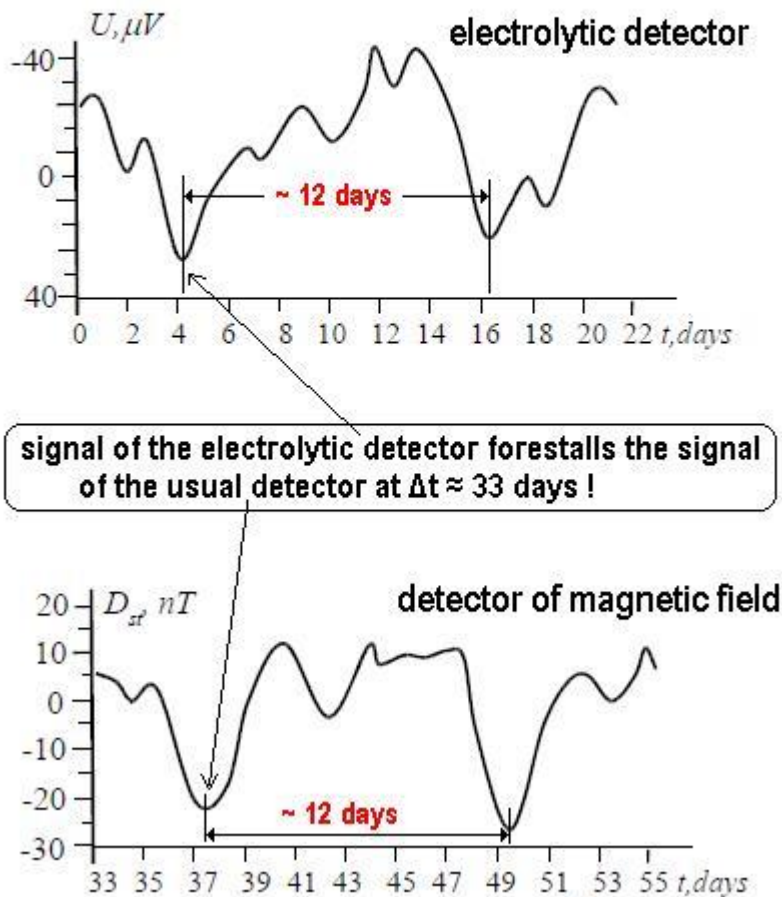
U istom tekstu /7/, na osnovu istih principa Modela i potpuno identičnih mehanizama po kojima je određena očekujuća energetska vibracija rezonantna sa Zemljom ($k=-5$), izneta je ideja da isti «efekat» treba da proizvedu i ostali Stabilni entiteti Jedinstva. Sledeći "viši" Stabilni objekat na dijagramu odgovara nivou $k=-6$, a to je Sunce čija je masa 2×10^{30} kg. U postupku identičnom kao i za uticaj Zemlje, dobija se **očekujuća vrednost periodičnosti energetske vibracije «rezonantne sa (zvezdom) Suncem, odnosno očekivano "kašnjenje" signala od oko 1 016 394 sekundi, ili 11,86 dana.**

Citirani tekst, koji sam napisao pre 14 godina, završava rečima: « ... što nije nemerljivo za onoga ko zaista želi "istinu"....». Bogu hvala, radoznalih, slobodoumnih istraživača željnih novih spoznaja bilo je uvek.

Pogledajmo sada sliku kojom su ilustrovana merenja «Signala Ne-elektromagnetne prirode sa Sunca» dr. S.M.Korotaeva:

S.M.Korotaev

signals of non electromagnetic nature from the Sun

Na dijagramu kojim je Korotaev ilustrirao svoja merenja sasvim je uočljiva **periodičnost unutar oba detektovana signala od 1 037 000 sekundi ili 12 dana.**

Kako smo videli u prethodnom odeljku, prema postavkama Modela KGE, **očekujuća vrednost periodičnosti energetske vibracije «rezonantne sa Suncem, je oko 1 016 394 sekundi, odnosno oko 11,86 dana !**

Ovako visoka saglasnost sa «rezonantnom» vibracijom Sunca, interesantna je tim više što su izmerene periodičnosti potpuno identične i kod signala koji je primljen magnetnim detektorom i kod onog registrovanog elektrolitičkim detektorom iako su ti signali potpuno različite prirode i između kojih postoji fazni, odnosno vremenski pomak od čak 33 dana !!!

Ova vrednost je veoma bliska periodu rotacije Sunca oko svoje ose. Period rotacije Sunca je promenljiv zbog njegove gasovite strukture tako da na površini varira od 25 dana na ekvatoru do 36 dana na polovima. U dubini, ispod zone konvekcije, period rotacije je 27 dana. Svako rotaciono kretanje je «generator» torzionih talasa odgovarajuće «frekvencije», odnosno periodičnosti pa je period rotacije Sunca moguće dovesti u vezu sa «faznim pomakom» između «magnetnog» i «ne-magnetnog» signala ostvarenu torzionim talasima «prostornog toka» - ili - ovom pojmu sasvim srodnog entiteta - Teslinih talasa.

Ipak, u brojnim eksperimentima i nizu izvršenih merenja, Korotaev je uspostavio veoma jaku korelativnost između signala dobijenih svojim elektrolitičkim detektorom i signala izazvanih raznim oblicima Sunčeve aktivnosti kod kojih su «signali ne-elektromagnetne prirode» prethodili klasičnim EM signalima od 33 do čak 130 dana!

U prethodnim razmatranjima već smo ukazali na nužnost daljeg razvoja i unapređenja postojećih teorija jer je njihova nesaglasnost sa eksperimentalnom realnošću sve veća. I umesto da dogradimo i unapredimo naše teorije, zvanična nauka se trudi da održi važećim spoznaje do kojih se došlo pre više od jednog veka! Svoju teoriju «A Dynamical Theory of the Electromagnetic Field», koja je i danas temelj savremenog elektromagnetizma, Maxwell je objavio još 1865. godine.

Ne bih želeo da budem pogrešno shvaćen, kao neko ko ima nameru da negira važeće teorije i dovede u pitanje njihovu valjanost. Ja samo mislim da na ovom svetu postoji mnogo izuzetno nadarenih ljudi, pametnih, vrednih, željnih znanja i novih spoznaja. Pa zar je moguće da baš niko nije smislio nešto

bolje od Maxwellove teorije – koliko god ona bila dobra. Iskustvo nas uči da su dobri i Njutnovi zakoni iako su objavljeni pre više od tri veka (Issac Newton, "Mathematical Principles of Natural Philosophy", 1687). Činjenica jeste da se po njegovim obrascima računaju putanje satelita i dan danas. Ipak radi se o malim brzinama i energijama kada su ti zakoni dovoljno tačni. U relativističkim uslovima, Njutnovi zakoni ne važe. Dakle, teorija je dobra ali primenjiva samo u lokalnim, nerelativističkim uslovima.

Saglasnost teorijskih razmatranja N.A. Kozyreva, S.M. Korotaeva i niza drugih istraživača sličnih opredeljenja, kao i rezultata do kojih su došli u svojim «ne-konvencionalnim» istraživanjima, sa parametrima Teslinih talasa i efektima svojstvenim Stabilnim objektima Modela KGE, ukazuje na punu opravdanost svih naših nastojanja da se Teslino nasleđe preispita. Temeljno i sistematski.

Obzirom da smo na više načina ustanovili (višedimenzionalnu) rezonantnost Zemlje sa vibracijom od oko 30 000 Hz /9/, činjenica da je talas te frekvencije registrovan na više mesta i/ili objekata širom regiona, očito takođe koherentnih sa tom vibracijom, sasvim je razumljiva činjenica da je Nikola Tesla za radnu frekvenciju svog oscilatora u Wardenklifu, sistema za komercijalnu trans-atlantsku bežičnu telefoniju, radiodifuziju i naravno – bežični prenos električne energije - odabrao baš 28 000 Hz !

Činjenica da talasna dužina realno detektovanog Elektromagnetnog signala na Piramidi Sunca u Visokom, na Rtnju i brojnim drugim objektima slične konfiguracije, ima vrednost koja je potpuno saglasna sa vremenom trajanja Teslinog Mehaničkog Stojjećeg talasa, a koja je opet gotovo istovetna periodi elektrodinamičkog Stacionarnog talasa nastalog tokom olujnih atmosferskih pražnjenja, pri čemu su obe vrednosti bliske veličini koju – na osnovu mehaničkih parametara Zemlje, kao očekujuću vrednost nudi Model KGE, ukazuje na njihovu nespornu vezu i opravdanost Teslinih ideja o mogućnosti korišćenja Zemlje kao višedimenzionalnog "rezonatora".

Teorija može i ne mora biti tačna. Ipak, brojke su neumitne a one sa aspekta Modela KGE i izvršenih merenja govore u prilog opravdanosti svih Teslinih reči kojima je pokušavao uveriti svoje savremenike da on "ne radi sa Hercovim talasima nego sa Talasima sasvim druge vrste". Strukturna srodnost Teslinih talasa čiji je kvant nosioc Stabilni objekat k9 čija je masa **10⁻⁴⁷ kg**, sa «mikroleptonima» Anatolija Fedoroviča Ohatrina, elementarnim česticama povezanim sa torzionim poljima, koje ispunjavaju celokupni prostor, našu životnu sredinu, zemljište, vodu, vazduh,..., ima masu od **10⁻⁴⁴ kg** – zaista je više nego očigledna. Prema Ohatrinu, svi materijalni objekti su okruženi i ispunjeni ovim super-lakim česticama koje nose sve informacije o sastavu i strukturi tela. Za njih ne postoje fizičke barijere.

Dakle, koncepcija «Mikroleptonskih polja» A.F. Ohatrina, «prostornog protoka» Nikolaja Kozyreva i Nehertzijanski talasi «luminiferoznog etra» Nikole Tesle i «Teslini Talasi» Modela KGE - toliko su «isprepletene» da im se svojstva, osobine i parametri koji ih karakterišu – gotovo ne razlikuju.

Ukazivanje na tu, sasvim nespornu, činjenicu je i bio naš osnovni cilj.

Saglasnost koncepcija i eksperimentalnih rezultata do kojih su došli razni istraživači, samostalno i nezavisno, geografski i istorijski potpuno nepovezani, ukazuje na moguću, i vrlo verovatnu istinitost svih njihovih razmišljanja, reči i poruka.

Najznačajnijim rezultatom razmatranja iznetih u ovom tekstu - ipak - smatram reafirmaciju Teslinih misli, ideja i tumačenja čime i ostvarivost njegovih nerealizovanih projekata postaje verovatnija. Mogućnost superluminalne propagacije, bežičnog prenosa energije, misli i poruka – trenutno, inteligentnim energijama – i njihov nelokalni, akauzalni transfer između prošlosti, sadašnjosti i budućnosti - zaista je više nego interesantan – i to je sigurno jedan od razloga zašto je Tesla uvek aktuelan. Pogotovo što njegove ideje, vremenom, postaju sve ostvarivije.

Beograd, 06.01.2014.

Goran Marjanovic, dipl.ing

Literatura:

1. Model Kvantiranih Gustina Energije: <http://users.beotel.net/~gmarjanovic/>
2. Teslini Ne-Hertzijanski talasi su «površinski talasi» u bližoj zoni predajnika (manjoj ili jednakoj od jedne talasne dužine), tipa Zenneck-ovih ili Norton-ovih talasa npr.
3. Trodimenzionalno vreme, <http://kpv.rs/?p=1977>
4. Signal je detektabilan samo u krugu od 5 m na Visočici i oko 30 m na Rtnju, pri čemu jačina signala raste sa visinom, procenjena udaljenost (dubina) izvora zračenja je oko 2,5 km, snaga min. 10 kW ...
5. Tesla, space-time and Bosnian Pyramid of the Sun, <http://www.piramidasunca.ba/eng/latest-news/item/8456-tesla-space-time-and-bosnian-pyramid-of-the-sun.html>
6. Rtanj Experiment 2013, <http://www.duhrtnja.com/rtanj-experiment-2013/>
7. Teslini ne-Hercijanski talasi: <http://users.beotel.net/~gmarjanovic/srvip.html#te>
8. B©SNIAN-PYRAMID.ORG 2013: <http://www.bosnian-pyramid.org/journal/tag/dr-slobodan-mizdrak>
9. Analogija Teslinih i savremenih merenja: <http://users.beotel.net/~gmarjanovic/srindex.html>